

Soulmates

Het verhaal van Sky

Joss Stirling

Blossom Books

HOOFDSTUK 1

De auto trok op en het meisje bleef aan de kant van de weg alleen achter. Ze rilde; ze droeg alleen een T-shirtje en een korte broek. Ze ging zitten en sloeg haar armen om haar knieën. De wind speelde door haar blonde haar, dat bleek was als de pluïjes van een paardenbloem.

Je houdt je kop, oké? Als je ons verlinkt, weten we je te vinden, hadden ze gezegd.

Ze kon zich haar naam of adres niet eens herinneren, maar dat ze dat niet wilde, wist ze heel zeker.

Ze zag een gezinnetje langslopen, op weg naar hun auto. De moeder droeg een hoofddoek en had een baby in haar armen. De vader liep met een peuter aan de hand. Het meisje tuurde naar het platgetrapte gras, telde de madeliefjes. Hoe zou het voelen om opgetild te worden, dacht ze? Het was al zo lang geleden dat iemand haar geknuffeld had, dat ze haar blik afwendde. Er hing een gouden gloed rond het gezin, de kleur van de liefde. Ze wantrouwde die kleur – die had pijn tot gevolg.

Toen zag de vrouw haar zitten. Het meisje hield haar knieën stevig

omklemd en probeerde zichzelf zo klein mogelijk te maken zodat niemand haar zou zien. Maar dat lukte natuurlijk niet. De vrouw zei iets tegen haar man, reikte hem de baby aan, liep naar het meisje toe en hurkte naast haar neer. ‘Ben je verdwaald, lieverd?’

Je houdt je kop, anders weten we je te vinden.

Het meisje schudde haar hoofd.

‘Zijn je vader en moeder daar binnen?’ De vrouw fronste haar wenkbrauwen, haar wangen kleurden rood.

Het meisje wist niet of ze moest knikken. Mama en papa waren weggegaan, maar dat was al heel lang geleden. Ze waren haar nooit komen opzoeken in het ziekenhuis maar waren met elkaar in het vuur gebleven. Ze besloot om niks te zeggen. De vrouw werd nog roder. Het meisje kromp ineen: ze had haar boos gemaakt. Dus degenen die zojuist waren weggereden, hadden gelijk. Ze was een rotkind. Maakte altijd iedereen ongelukkig. Het meisje liet haar hoofd op haar knieën rusten. Als ze nu net deed alsof ze niet bestond, dan zou de vrouw weer gelukkig worden en weggaan. Een heel enkele keer ging het zo.

‘Arme schat,’ zuchtte de vrouw. Ze kwam overeind. ‘Jamal, wil jij even naar binnen gaan en tegen de manager zeggen dat er een verdwaald kind buiten zit? Ik blijf wel even bij haar.’

Het meisje hoorde de man iets vriendelijks mompelen tegen de peuter en daarna liepen ze zo te horen terug naar het restaurant.

‘Maak je geen zorgen. Ik weet zeker dat je ouders naar je op zoek zijn.’ De vrouw kwam naast haar zitten en plette daarbij madeliefje vijf en zes.

Het meisje begon hevig te trillen en schudde haar hoofd. Ze wilde niet dat ze haar kwamen zoeken – nu niet en nooit niet.

‘Het komt allemaal goed. Echt waar. Ik weet dat je bang bent, maar voor je het weet ben je weer bij hen.’

Ze kreunde en sloeg een hand voor haar mond. *Ik mag geen geluid maken. Ik moet me gedeisd houden. Ik ben stout. Stout.*

Maar het was niet haar schuld dat ze zo veel drukte veroorzaakte. Zij kon er niks aan doen. Ineens stonden er heel veel mensen om haar heen. Politieagenten met gele jassen aan, net als die ene dag bij haar huis. Er werd tegen haar gepraat, er werd gevraagd hoe ze heette.

Ze zei niks, ze was het antwoord op die vraag al heel lang geleden vergeten.

HOOFDSTUK 2

Ik schrok wakker uit de oude nachtmerrie toen de auto tot stilstand kwam en het gebrom van de motor stilviel. Ik leunde met mijn hoofd tegen een kussen en doordat ik zo diep geslapen had, duurde het even voor ik wist waar ik was. Niet bij die benzinepomp langs de snelweg, maar met mijn ouders in Colorado. Een nieuw begin.

‘En, wat vinden jullie ervan?’ Simon, zoals mijn vader graag genoemd wilde worden, stapte uit de krakkemikkige oude Ford die hij in Denver had gekocht en maakte zo’n theatrale armzwaai in de richting van ons nieuwe huis dat er een pluk grijsbruin haar losraakte uit zijn paardenstaart. Een houten huis met een puntdak en grauwe ramen – dat beloofde niet veel goeds. Ik verwachtte half dat de Addams Family elk moment door de voordeur naar buiten zou komen. Ik ging rechtop zitten en wreef in mijn ogen, in de hoop de sluimerende angst te verdrijven die na mijn droom was blijven hangen.

‘O schat, het is geweldig.’ Sally, mijn moeder, liet zich door niets uit het veld slaan. Mijn vader noemde haar altijd grinnikend ‘een blij te rriër’; ze beet zich vast in het geluk om het vervolgens niet meer los te

laten. Ze stapte uit en ik liep achter haar aan. Voelde ik me zo vanwege de jetlag of kwam het doordat ik nog niet helemaal wakker was? Er kwamen woorden in me op als ‘troosteloos’, ‘bouwval’ en ‘verrot’, maar zij zag het heel anders.

‘Het wordt hier heerlijk. Kijk eens naar die luiken, het zijn vast nog de originele. En we hebben een veranda! Dat heeft me nou altijd al zo leuk geleken – vanuit mijn schommelstoel de zon zien ondergaan.’ Haar bruine ogen glinsterden, haar krullen dansten toen ze energiek het trapje op liep.

Ik woonde al bij hen sinds mijn tiende en had me er allang bij neergelegd dat mijn ouders een beetje vreemd waren. Ze leefden in hun eigen fantasiewereldje, waarin vervallen huizen ‘apart’ waren en schimmel ‘sfeervol’ was. Ik hield juist van eigentijdse dingen en niet, zoals Sally, van door houtworm aangevreten stoelen en van slaapkamers waar ’s winters de ijsbloemen op de binnenkant van de ruiten zaten.

Maar lelijk huis of niet: de bergen erachter waren adembenemend mooi. Ze rezen onvoorstelbaar hoog op tegen een strakblauwe, herfstige hemel, een vleugje wit op de toppen. Het gebergte leek net een vloedgolf die, vlak voordat hij ons met donderend geraas zou overspoelen, door iemand was stilgezet. Zo aan het einde van de middag lag er over de rotsen een roze gloed, maar de besneeuwde vlakten die in de schaduw lagen, oogden grijs en kil. De beboste hellingen waren al met goud dooraderd, groepjes vuurrode espen staken scherp af tegen de donkere naaldbomen. Ik zag een skilift en de open plekken van de skipistes, die er allemaal angstaanjagend steil uitzagen.

Dit moesten de High Rockies zijn, waarover ik had gelezen nadat mijn ouders me hadden verteld dat we Engeland zouden verruilen voor Colorado. Ze mochten een jaar lang komen werken in het nieuwe

centrum voor moderne kunst van het plaatsje Wickenridge. Een lokale multimiljonair en bewonderaar van hun werk vond dat dit wintersportdorp ten westen van Denver wel een cultuurshotje kon gebruiken. En daar mochten mijn ouders, Simon en Sally, voor gaan zorgen.

Nadat ze me het ‘goede nieuws’ hadden verteld, zocht ik meteen de website van het plaatsje op. Die meldde dat Wickenridge bekendstond om het feit dat er ieder jaar ruim zeven meter sneeuw viel, maar daar was eigenlijk alles mee gezegd. Je kon hier dus skiën, maar aangezien ik nooit genoeg geld had gehad voor schoolreisjes naar de Alpen liep ik natuurlijk lichtjaren achter bij mijn klasgenoten hier. Ik zag mezelf in het weekend na de eerste sneeuwval al stuntelen op het beginnersweetje, terwijl de andere tieners soepel over de zwarte pistes gleden.

Mijn ouders hadden heel veel zin in het avontuur in de Rockies en ik wilde hun feestvreugde niet bederven. Ik deed net of ik het niet erg vond om mijn vrienden en vriendinnen van de middelbare school in Richmond vaarwel te zeggen en me in te schrijven op Wickenridge High. Sinds mijn adoptie, zes jaar geleden, was ik me thuis gaan voelen in West-Londen. Ik was een periode van angst en zwijgzaamheid te boven gekomen, had mijn verlegenheid overwonnen en een vriendengroepje gevonden waarin ik me geliefd voelde. Mijn vreemde karaktertrekjes had ik weggestopt – zoals dat met die kleuren uit mijn droom. Als kind had ik altijd gekeken naar de aura's van de mensen om me heen, maar nu deed ik dat niet meer. Als me per ongeluk toch nog iets opviel, dan besteedde ik er geen aandacht aan. Ik was een gewoon meisje geworden, nou ja... bijna dan. En nu werd ik in het diepe gegoooid. Hoewel ik heel wat films over Amerikaanse scholen had gezien, werd ik behoorlijk zenuwachtig bij de gedachte aan mijn nieuwe school. Zouden de jongeren hier echt geen last van puistjes hebben en

nooit stomme kleren dragen? Als het allemaal zo was als in de film, zou ik een buitenbeentje blijven.

‘Oké.’ Simon veegde zijn handen af aan zijn vale spijkerbroek, een gewoonte die tot gevolg had dat werkelijk al zijn kleren onder de olie-verf zaten. Hij droeg zijn gebruikelijke vrijetijds-kloffie, maar Sally zag er netjes uit in haar nieuwe broek met bijpassend jasje, die ze speciaal voor de reis had gekocht. Met mijn kreukelige Levi’s zat ik er zo’n beetje tussenin. ‘Zullen we binnen eens een kijkje nemen? Meneer Rodenheim zei dat hij de schilders alvast aan het werk zou zetten. Hij heeft beloofd dat ze de buitenkant onder handen nemen zodra ze tijd hebben.’

Dus daarom was het zo’n bouwval.

Simon deed de voordeur open. Hij kraakte maar bleef wel hangen in de scharnieren; dat beschouwde ik maar als een kleine overwinning voor ons. Zo te zien waren de schilders nog maar net vertrokken; er lagen overal stoflakens, ladders en blikken verf, sommige muren waren nog maar half af. Ik nam een kijkje in de kamers boven en vond een turquoise kamer met een tweepersoonsbed en uitzicht op de bergen. Dat moest mijn kamer zijn. Misschien viel het allemaal toch wel mee.

Met mijn nagel krabde ik wat verfspatten van de oude spiegel boven de ladekast. Het bleke, ernstige meisje in de spiegel deed hetzelfde en staarde me met haar donkere, blauwe ogen aan. In het flauwe licht en met het lange blonde haar dat in slordige plukken langs haar ovale gezicht hing, zag ze er een beetje eng uit. Kwetsbaar. Eenzaam. Alsof ze in de kamer aan de andere kant van de spiegel gevangen zat; een Alice die achter de spiegel vast was komen te zitten.

Ik rilde. Die droom liet me nog steeds niet los, zoog me terug naar het verleden. Tegen dit soort gedachten moest ik me verzetten. Mensen – leraren, vriendinnen, ja, wie niet eigenlijk – zeiden dat ik de neiging

had om me te verliezen in weemoedige dagdromen. Maar ze snaptten niet dat ik me altijd... ik weet niet... incompleet voelde. Ik begreep het zelf ook niet, ik zag mezelf als een verzameling onsamenhangende herinneringen en niet in kaart gebrachte duistere hoekjes. Mijn hoofd zat vol geheimen, maar de kaart die me kon vertellen waar ze te vinden waren was zoekgeraakt.

Ik liet mijn hand langs het koele glas omlaag zakken, wendde me van de spiegel af en ging weer naar beneden. Mijn ouders stonden in de keuken en gingen zoals altijd volledig in elkaar op. Hun relatie was zo compleet dat het me vaak verbaasde dat ze ook voor mij nog een plekje wisten te vinden.

Sally sloeg haar armen om Simons middel en legde haar hoofd tegen zijn schouder. 'Niet slecht, hoor. Weet je nog, lieverd, ons eerste stekkie vlak bij Earls Court?'

'Ja. De muren waren grijs en als de metro onder ons huis door reed, begon alles te schudden.' Hij kuste haar kortgeknippte krullen. 'Dit is een paleisje.'

Om me in hun blijdschap te betrekken strekte Sally een arm naar me uit. De afgelopen jaren had ik mezelf aangeleerd om hun lieve gebaren niet te wantrouwen, dus pakte ik haar hand. Sally kneep even in de mijne; ze wist dat zulke dingen me moeite kostten. 'Ik vind het zo spannend allemaal. Het is net kerstochtend.'

Ze werd altijd week bij de gedachte alleen al aan een sok met cadeau-tjes erin.

Ik glimlachte. 'Dat had ik nou nooit verwacht.'

Er werd op de deur van de veranda geklopt. 'Hallo, is daar iemand?' zei een vrouw, die meteen naar binnen stapte. Ze was al wat ouder, had zwart haar met witte lokken en een donkerbruine huid. Vlak boven de

kraag van haar goudkleurige, gevoerde jasje zwaaiden driehoekige oorbellen heen en weer. Ze had een zware braadpan bij zich en duwde de deur met haar voet achter zich dicht. ‘Daar zijn jullie dan. Ik zag jullie aankomen. Welkom in Wrickenridge.’

Ze zette de pan op het tafeltje in de hal. Sally en Simon keken elkaar geamuseerd aan – deze vrouw deed net alsof ze thuis was.

‘Ik ben May Hoffman, de overbuurvrouw. En jullie zijn de familie Bright uit Engeland.’

Mevrouw Hoffman kon het hele gesprek blijkbaar prima in haar eentje af. Haar daadkracht was bijna eng; als ik een schildpad was geweest, had ik me waarschijnlijk in mijn schild teruggetrokken.

‘Jullie dochter lijkt ook niet echt op een van jullie, of zie ik dat verkeerd?’ Mevrouw Hoffman schoof een pot verf opzij. ‘Ik zag jullie daar net aankomen. Wisten jullie dat de auto olie lekt? Daar moet je naar laten kijken. Als je zegt dat ik jullie heb gestuurd wil Kingsley van de garage er wel even iets aan doen. Hij is niet al te duur, maar let er wel op dat hij niks in rekening brengt voor vervangend vervoer. Dat hoort bij de prijs inbegrepen te zijn.’

Sally trok een gezicht naar me. ‘Dat is erg aardig van u, mevrouw Hoffman.’

Ze wuifde Sally’s opmerking weg. ‘Hier helpen we onze burens. En dat is ook hard nodig – als je hier één winter hebt meegemaakt, begrijp je waarom.’ Ze kneep haar ogen iets samen en richtte haar aandacht op mij. ‘En ben jij al ingeschreven op school?’

‘Ja, eh... mevrouw Hoffman.’

‘Het schooljaar is twee dagen geleden begonnen, maar dat wisten jullie waarschijnlijk al. Mijn kleinzoon is even oud als jij. Ik zal wel zeggen dat hij een beetje op je moet letten.’

Ik zag al helemaal voor me hoe een mannelijke versie van mevrouw Hoffman me de hele school door sleurde. 'O, maar dat is niet no...'

Ze onderbrak me en gebaarde naar de pan. 'Ik heb iets lekkers voor jullie klaargemaakt. Er gaat niets boven een goede start in de nieuwe keuken.' Ze snoof een paar keer. 'Meneer Rodenheim laat dus eindelijk het huis opknappen. Dat werd wel tijd. Ik heb hem gezegd dat dit huis de buurt een slechte naam bezorgt. Rust eerst maar wat uit, oké? En kom maar een keertje bij me langs wanneer jullie je draai hier gevonden hebben.'

Nog voor we haar konden bedanken was ze al verdwenen.

'Nou,' zei Simon. 'Dat was bijzonder.'

Sally vouwde haar handen en zei met een overdreven zeurderig stemmetje: 'Laat je alsjeblíeft morgen dat olielek repareren? Want als ze merkt dat je niet naar haar geluisterd hebt, komt ze vast en zeker terug!'

'Net als een hardnekkige verkoudheid,' zei hij instemmend.

'Ze is niet erg... Engels, hè?' concludeerde ik aarzelend.

We schaterden het uit. Een betere doop had het huis niet kunnen krijgen.

Die avond pakte ik mijn koffer uit en legde ik alles in de oude ladekast waarvan ik samen met Sally de ladebodems met behang had bekleed. Hij rook nog steeds een beetje muf en de laden gleden niet soepel, maar de verweerde witte verf beviel me wel. Die heeft een zwaar leven achter de rug, had Sally over de kast gezegd. Ik wist hoe hij zich voelde; ik had het zelf ook jarenlang niet makkelijk gehad.

Mijn gedachten dwaalden af naar mevrouw Hoffman en het dorp waarin we waren beland. Het was hier allemaal zo anders, zo vreemd. De lucht was op deze hoogte een beetje ijl en daardoor lag er voortdurend

hoofdpijn op de loer. Via het raam had ik uitzicht op de takken van een appelboom, die dicht tegen het huis aan stond. Daarachter zag ik de bergen, die als donkere schimmen afstaken tegen een houtskoolgrijze avondlucht. De toppen keken streng neer op Wickenridge en herinnerden de inwoners eraan hoe nietig ze waren en hoe kortstondig het leven is.

Het duurde heel lang voor ik besloten had wat ik op mijn eerste schooldag aan zou trekken. Ik ging voor een spijkerbroek en een shirtje van Gap – iets gewoons, want ik wilde vooral niet opvallen. Maar ik bedacht me en haalde een lekker zittende trui tevoorschijn met de Engelse vlag in gouddraad op de voorkant. Wist iedereen meteen waar ik vandaan kwam.

Dat had ik van Simon en Sally geleerd. Ze wisten dat ik me niets herinnerde van mijn verleden en vroegen er nooit over door. Zodra ik eraantoe was, zou alles vanzelf terugkomen, zeiden ze. En tot dan namen ze genoegen met wie ik nu was; ik hoefde me er nooit voor te verontschuldigen dat ik incompleet was. Maar hoe lief ze ook voor me waren, mijn angst voor die eerste schooldag konden ze niet wegnemen.

Een beetje laf was het misschien wel, maar Sally's aanbod om met me mee te gaan als ik me op school ging inschrijven nam ik dankbaar aan. Wickenridge High was lager gelegen dan ons huis, op een afstand van een krappe twee kilometer van onze wijk. De school lag niet ver van de I-70, de doorgaande weg die ons dorp verbond met de andere skioorden in de omgeving. Het was een statig pand; de naam van de school was in steen uitgehouwen boven de hoge, imposante toegangsdeuren en het gebouw werd omringd door een verzorgd terrein met veel groen. In de hal hingen grote prikborden waarop informatie te vinden was over de

activiteiten waaraan de leerlingen mochten – of misschien wel moesten – deelnemen. Ik dacht aan mijn school in Engeland. Dat gebouw lag ergens weggestopt achter het winkelcentrum, stamde uit de jaren zestig en was uitgebreid met een stel noodlokalen. Een anoniem geheel – een plek waar niemand zich echt thuis voelde, een tijdelijke halte. Op Wricke-kenridge High vond men het zo te zien erg belangrijk dat de leerlingen zich er thuis voelden. Ik wist nog niet meteen wat ik daarvan moest vinden. Als ik erin slaagde nieuwe vrienden te maken was er waarschijnlijk niet zo veel mis mee, maar als ik mijn draai niet zou vinden des te meer.

Sally wist dat ik zenuwachtig was, maar deed net alsof ik de allerbeste leerling aller tijden zou worden.

‘Kijk, ze hebben een atelier,’ zei ze opgewekt. ‘Je kunt gaan pottenbakken.’

‘Ik ben heel slecht in dat soort dingen.’

Ze klakte met haar tong, ze wist dat ik gelijk had. ‘Muziekles dan. Ik zie hier dat ze een orkest hebben. O kijk, en je kunt cheerleader worden. Zou dat niet leuk zijn?’

‘Ja, lijkt me enig.’

‘Zo’n pakje zou je hartstikke leuk staan.’

‘Ik ben ongeveer dertig centimeter te klein,’ zei ik, met een blik op de giraffenbenen van de cheerleaders op de poster.

‘Een Venus in zakformaat, dat ben je. Ik wou dat ik net zo slank was als jij.’

‘Sally, hou je nou eens op? Ik schaam me dood.’ Waarom ging ik over dit soort dingen eigenlijk met haar in discussie? Al was ik wél lang genoeg, dan nog zou ik er niet over piekeren bij de cheerleaders te gaan.

‘Basketbal,’ vervolgde Sally.

Ik rolde met mijn ogen.